

عنوان مقاله:

زیباسازی شعر در بستر استعاره با تکیه بر اثر «بانگ نی» هوشنگ ابتهاج

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی دانشجویان ادبیات، تاریخ و مطالعات فرهنگی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

امیرحسین مهدی زاده - دانشجوی کارشناسی گروه آموزش زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان یزد ایران

مهدی صادقی - استادیار گروه آموزش زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان تهران ایران

خلاصه مقاله:

استعاره یا ماندگویی یک روش در فن بیان است به معنای به کار بردن یک واژه، عبارت یا جمله به جای چیز دیگری براساس شباهت بین آنها استعاره اهمیت بسیاری در شعر و ادب جهان دارد به طوری که شعر را کلامی مبتنی بر استعاره و اوصاف آن دانسته اند. اولیه بار توسط ارسطو به عنوان گونه ای از تشبیه تشریح شد، می توان گفت استعاره همان تشبیه است که مشبه یا مشبه به آن حذف شده باشد و گاهی وقت ها وجه شبه هم حذف شده است برای مثال، «گریهی ابر بهاری» استعاره است که زیر ساخت آن این جمله است: «ابر بهار مانند انسان می گیرد»، از این زیر ساخت مشبه به حذف شده و تنها مشبه و ویژگی پایه ی محذوف باقی مانده است بانگ نی مجموعه شعری از هوشنگ ابتهاج است که در سال ۱۳۹۶ برای دومین بار منتشر شد چرا که بار اول در سال ۱۳۸۶ چندی بعد از انتشار توقیف گردیده بود. سرایش این مثنوی از سال ۱۳۴۰ شروع و تا سال ۱۳۶۰ تکمیل آن ادامه یافت. دگرگونی اساسی اندیشه، این اثر را از سایر مثنوی ای بزرگ پارسی متمایز می کند. این مثنوی بر پایه ی دانش و آگاهی انسان امروز و با نگاهی به ارمان ها و رنج های انسان معاصر پدید آمده است. هوشنگ ابتهاج از شاعران بزرگ دوره ی معاصر می باشد که در عرصه های هنر و ادبی درخشش بسیار داشت. در این مقاله است به انواع استعاره در اشعار کتاب «بانگ نی» هوشنگ ابتهاج متخلص به ه. ا سایه (سایه) پرداخته شود.

کلمات کلیدی:

هوشنگ ابتهاج، شعر، بانگ نی، استعاره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1943204>

